

► **TE GAST**

Werkers in de zorg, maak een vuist

Voor de menselijke factor is steeds minder tijd in de zorg. Werknemers in de sector moeten een vuist maken.

JANNA KARS, YOYCE MARTINA
en SIM DE VRIES

werkenden in de zorg

Wij zijn erg blij met de actie van brancheorganisatie Actiz (LC 16 juni) die stelt dat bewoners niet meer de zorg krijgen die zij nodig hebben. Als voormalige actiegroep functiewaardering hebben wij begin jaren negentig landelijk actie gevoerd voor meer sociale veiligheid en een beter functiewaarderingssysteem. Nu komen we opnieuw in actie, want de warmte in de zorg wordt ijskoud weggecijferd.

Sinds Florence Nightingale ons voorging, horen betrokkenheid en aandacht bij de verplegende beroepen. In de verzorging van nu is echter nauwelijks tijd voor de intermenselijke relatie. Er is de laatste jaren van alles uit de kast gehaald en op de werkvloer aan deskundigheidsbevordering gedaan. Dit opdat verzorgenden en verplegenden diegenen die van hun zorg afhankelijk zijn op juiste wijze bejegenen en goed weten wat kwaliteitszorg inhoudt.

De paradox is echter dat de tijd domweg ontbreekt om die kwaliteit in de praktijk na te streven. We willen bewoners tegemoet komen in hun wensen, maar dat gaat dan ten koste van de tijd voor de zorghandelingen die soms met een rotvaart afgewerkt moeten worden. Aan deze paradox is te lang voorbij gegaan.

We beseffen onvoldoende dat het gaat om bewoners die langdurig in instellingen verblijven en daarin soms de rest van hun leven zullen slijten. Ook mensen die hun vrienden en familieleden overleefd hebben, die geen kinderen hebben. Langdurig onderling contact creëert hoe dan ook een relatie en soms een hechte band tussen mensen. En dat heeft voor beide partijen in die zorgrelatie met kwaliteit te maken.

Voor ons is de volgende formule van kracht: zorgkwaliteit = tijd voor het uitvoeren van de bij het beroep behorende handelingen + tijd voor de inter-

Warmte in de zorg, er is nauwelijks tijd meer voor. Foto GPD

menselijke relatie. Met het wegcijferen van tijd (voor aandacht en betrokkenheid) wordt het beroep in zijn kernkwaliteit aangetast, uitgehold en onaantrekkelijk gemaakt.

Dit probleem raakt niet alleen de beroepsethiek maar ook wat wij met z'n allen goed of fout vinden in de samenleving. Wij willen en kunnen onze menselijke, emotionele kant in ieder geval niet wegcijferen.

Omdat zorg(-politiek) iets is wat iedereen aangaat, jong oud, ziek of (nog) niet ziek, willen we dat er gestimuleerd wordt dat iedere burger mee gaat denken over de vraag: vindt u als burger dat tijd voor betrokkenheid en aandacht voor de mens erbij hoort of niet. Het is tijd dat collega's in de zorg het voor elkaar opnemen en zichzelf daardoor een stem geven. Tijd om samen een vuist te maken

Het wordt ook tijd dat we als werknemers in de zorg vragen stellen aan de politiek:

- In hoeverre is tijd voor de menselijke relatie meegerekend in de zorgzwaartepakketten?

-Is onze indruk juist dat het niet meer de bedoeling is dat werknemers op de werkvloer zich betrokken voelen bij hen die hulp nodig hebben?

Wij vinden dat je als verplegende/verzorgende daarmee in een onmogelijke spagaat terecht komt: menselijke emoties laten zich nu eenmaal niet beugelen door regels die bepaald worden door financiële beperkingen. Aan een zwerende vinger bungelt nog altijd een mens van vlees en bloed.